

První ukázka z připravované knihy vzpomínek: „Výhybky“, Jiřího Huberta, jezdce Pony Expressu z doby, kdy studoval při zaměstnání a poprvé se setkal s Hospodářem – Milínem Kašpárkem .

Rok 1971.

Ještě jedno stojí za zmínku, protože mělo vliv na více pozdějších událostí.

Ve škole se mi přestalo dařit. Ať jsem zkoušel, co jsem zkoušel, nad skripty jsem usínal, dokonce mne vyhodili i od zkoušky. Dospěl jsem k názoru, že asi nemám na to, dodělat školu. Už jsem byl napůl rozhodnut, že studia nechám. Nejdříve si mne podala žena:

„Já vím, že za tebe žádnou zkoušku neudělám, ale tvoje studium není jenom tvou záležitostí. Já jsem v nedělích chodívala s dětmi sama na vycházky, když ty ses učil, já jsem záviděla šťastnějším párům, že mohou chodit spolu, já jsem v rodině táhla většinu činnosti. Nemysli si, nebylo to ani pro mne jednoduché. Tak se teď seber a školu dodělej!“

Druhý byl Radek Volkovinský, řidič nákladáku ve Slezance, velmi inteligentní člověk, kterému režim ublížil jenom proto, že jeho táta, původem Rus byl bělogvardějec:

„Jirko, řeknu ti to příkladem. Když školu nedoděláš, půjdeš přes dvůr a obrátíš se, protože jsi něco zapomněl, pozorovatel v okně se začne posmívat: Ten Hubert je ale pako. Když školu doděláš, tentýž pozorovatel při stejné situaci poznamená: Pan inženýr je roztržitý!“

Mirek Kozelský (dnes předák Moravské severní větve PE) na moji situaci pohlížel profesionálně:

„Jsi přetažený, potřebuješ vysadit!“ a v pátek mne posadil do svého trabantu a rozjel se se mnou do Suchdola nad Odrou. Při vjezdu do vesnice sáhl dozadu a nasadil si kovbojský klobouk. Nosit širák na veřejnosti bylo v té době něco neslýchaného, téměř protistátního. Mirkovo počínání mne udivilo, ale to už jsme vjížděli do vrat statku, kde se to širáky jenom hemžilo. Uprostřed dvora stál nádherný dostavník. Byl jsem bez velkých cirátů představen ostatním pouhým konstatováním: „To je Jirka!“ a už bylo se mnou jednáno jako bych tam patřil odjakživa.

„Podrž, podej, udělej!“

K dostavníku, ve kterém seděly děti a jejich táta Jindra Bílek z Mníšku pod Brdy, byly zapřáhnuty koně a další tři koně stály osedlány u hnoje. Majitel ranče, Milín Kašpárek, kterému nikdo neřekl jinak než „Hospodář“ stál u dostavníku a tvářil se ustaraně:

„V sedle pojede Mirek a Bidlo a třetího nemáme“.

Mirek pohotově zareagoval:

„Tady Jirka jezdil na jízdárně“, vzpomínal na moje laškování s moderním pětibojem před patnácti léty.

Hospodář se zasmušil ještě více a sjel mne podezíravým pohledem:

„Takových, kteří jezdili na jízdárně a spadli hned za vraty, takových tu bylo více!“

Sám jsem o svém jezdeckém umění neměl příliš lichotivé mínění a tak jsem hospodářovy výhrady plně schvaloval. Třetí, alespoň trochu zkušenější jezdec však skutečně nebyl a tak hospodář s povzdechem svolil:

„Tak ať Jirka jede, ale jeďte krokem! Na louce u mostu se setkáme, my s dostavníkem pojedeme po cestě. Tam se svezou i začátečníci.“

Vyjeli jsme. Pokud jsme jeli přes vesnici, tak skutečně krokem, ale když jsme byli z dohledu za lesem, Bidlo pobídl koně, Mirek tryskem za ním.

U auta máš spojku a brzdu, tam si rychlost určuješ sám, ale u koní je to jinak. Kůň je zvíře stádní, když jde stádo, jdou všichni i když se to jednomu jezdcovi příliš nezamlouvá. Poskakoval jsem, na tryskem uhánějícím koni, jak příslovečná voska na bombóně a očima jsem neustále vybíral místo, kde očekávaný pád nebude příliš bolestivý. Dlouho, dlouho trvala tato jízda. Byl jsem již zcela vyčerpán z křečovitě snahy udržet se v sedle, když jsem zjistil, že vyjíždíme z lesa na louku a v dálce stojí dostavník. Vypětím zbytku sil jsem se v sedle napřímil. Dojeli jsme. Sklouzl jsem ze sedla a předal otěže dalšímu adeptovi o svezení. Nohy se pode mnou

podlamovaly a jenom strach ze zesměšnění mi bránil sednout si na zem hned vedle koně. S námahou jsem došel k dostavníku, na jehož kozlíku seděl hospodář. Když jsem položil nohu na stupátko, noha se mi vysílením rozvibrovala. Teprve razantní přitažení rukou mne dostalo na sedátko, kam jsem těžce dosedl. Čekal jsem výsměch. Hospodář se na mne pátravě podíval:

„Měl jsem strach tě pustit do sedla, ale jeli jste pěkně, i rozestupy jste dodržovali...“

Kdyby mi někdo v tomto okamžiku dal na výběr: Druhou ve sportce, nebo pochvala hospodáře, bral bych tu pochvalu.

Po návratu na ranč jsme zatopili v krbu, vzali kytary a zpívali až do rána tak, jak to „my kovbojové“ umíme. Během týdne jsem lehce dodělal zbývající dvě zkoušky a postoupil do dalšího semestru.